

189. Hemresan

1. Mödan tröttar, Brunte snavar,
sedan solen smög sig ner
Pigan driver, bjällkon travar,
kråkan flyger i kvarter,
trast börjar nu sin sång
Taket syns för första gång

2. Sömnen trycker, ögonlocken
ville gärna sluta sig
Ingen skönjer sten och stockar
Sakta, Brunte, akta dig!
Gällt hörs trastens aftonsång,
knappt syns taket andra gång

3. Brantast är den sista backen,
kärran, dock se'n jag gått ur
och fått bössan över nacken,
blir så lätt som fågelns bur.
Genom fönstret tindrar re'n
hemmets stjärna, ljusets sken

4. Hundarna på gården skälla
mildt och glatt som åt en vän
Fångarna i kärran gnälla,
önska friheten igen.
Brunte, gnäggande som hin,
rusar genom grinden in